

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 03/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 721

“GIẢ LINH CÚNG DƯỜNG HẰNG SA THÁNH

BÁT NHƯ KIÊN DŨNG CẦU CHÁNH GIÁC”

Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật nói: “*Giả linh cúng dường hằng sa Thánh, bất như kiên dững cầu Chánh Giác*”. Cho dù cúng dường hằng sa Thánh cũng không bằng “*kiên dững cầu Chánh Giác*”. “*Cầu Chánh Giác*” ở đây chính là cầu vãng sinh. Người cầu vãng sinh thì phải toàn tâm toàn lực một lòng niệm Phật, không vướng mắc chuyện thế gian, tất cả đều buông xả. Trong tất cả mọi việc làm, chúng ta không phân biệt, không chấp trước, không khởi tâm động niệm, luôn giữ tâm thanh tịnh, bình đẳng, một lòng một dạ hướng về Tây Phương. Đó mới là người “*kiên dững cầu Chánh Giác*”.

Chúng ta làm mà vẫn vướng mắc thành bại, tốt xấu, hơn thua, quá nhiều vướng bận thì cho dù ta cúng dường hằng sa Thánh, cúng dường rất nhiều chư Phật Bồ Tát cũng không bằng việc ta một lòng một dạ buông bỏ dính mắc nơi thế gian này. Cúng dường thật nhiều nhưng làm với tâm mong cầu, làm với tâm vướng bận, làm với tâm sợ được sợ mất, sợ hơn sợ thua, có tâm dính mắc thì vẫn luân hồi trong sáu cõi. Chúng ta phải hiểu chỗ này!

Hòa Thượng nói: “*Trong một pháp hội rất long trọng, người ta xướng tên người thắp cây hương đầu tiên, người thắp cây hương thứ hai, người thắp hương thứ ba. Họ bán đấu giá, người thắp cây hương đầu tiên là 200.000, người thắp cây hương thứ hai là 100.000, người thắp cây hương thứ ba là 50.000*”. Ban đầu người ta phát tâm cúng dường để làm pháp hội, nhưng họ so đo tính toán, khởi tâm mong cầu “*ta là người đầu tiên được thắp cây hương trong pháp hội*”. Đây không phải là ý của Phật.

“*Cúng dường hằng sa Thánh*”, “*Hằng*” là sông Hằng, “*sa*” là cát. Cát sông Hằng nhiều vô số kể, không thể tính đếm. Dù cúng dường các bậc Thánh nhiều như cát sông Hằng cũng không bằng chuyên tâm cầu Chánh Giác. Ta làm vì chúng sanh nhưng tâm không vướng bận, tâm không dính mắc, phải đạt được đến như vậy. **Người tu hành phải thành Phật, người niệm Phật phải vãng sanh. Đó mới là điều quan trọng.** Người tu hành mà không thành Phật, người niệm Phật mà không vãng sanh thì tất cả các thứ khác chỉ là giả. Cho dù phước báu lớn tới mức về được Cung Trời Phi Tướng Phi Tướng Xứ, hưởng thọ tám vạn đại kiếp thì lúc hết tám vạn đại kiếp rồi vẫn phải đọa lạc.

Đa phần chúng sinh chúng ta mới làm được một chút việc thì đã tự cho mình có công đức, có phước báu. Chúng ta phải học những tấm gương người xưa. Không Tử nói: “**Thuật nhi bất tác**”, ta không có công trạng gì cả, tất cả đều là của người xưa. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “**Ta chỉ nói lại những gì mà người xưa đã nói, ta chỉ nói lại những gì mà bây giờ chư Phật đã nói**”. Phật không cho mình là người sáng tạo, không nhận mình là người biết hoàn toàn để nói ra mà chỉ là thuật lại lời của người xưa. Hòa Thượng Tịnh Không luôn nói: “**Lão sư của tôi nói như vậy, Lão sư của tôi dạy như vậy**”. Tổ Ấn Quang dạy: “**Xem thấy tất cả chúng sinh đều là Bồ Tát, chỉ có mình là phàm phu ít tu, phước mỏng, nghiệp dày**”. Tất cả chúng sinh là Bồ Tát, riêng ta là phàm phu. Phàm phu thì làm sao so được với Bồ Tát! Công hạnh của chúng ta làm sao mà so được với công hạnh của Phật Bồ Tát!

Trong “**Kinh Vô Lượng Thọ**”, Phật đã dạy chúng ta rất rõ ràng: Dù bạn cúng dường nhiều như cát sông Hằng cũng không bằng “**kiên dũng cầu Chánh Giác**”. Người trong tâm buông bỏ hết tất cả những vướng bận ở thế gian này thì còn hơn người cúng dường Thánh Chúng nhiều như cát sông Hằng.

Ngài Hải Hiền nói: “**Vãng sanh mới là thật. Tất cả các thứ khác đều là giả, bởi vì cho dù bạn có phước báu lớn đến thế nào thì cuối cùng vẫn đọa lạc**”. Nhiều người quá giàu, giàu đến mức không có chỗ cất tiền, địa vị rất lớn cho nên họ không tin đó là giả. Thời gian đời người rất ngắn, đến lúc họ già, bệnh, chết thì họ mới vỡ lẽ hiểu ra nhưng không kịp: “**Ồ! Mình cũng chết sao?**”.

Chúng ta thấy vật chất ở thế gian này, danh vọng địa vị ở thế gian này quyền rũ người ta, cám dỗ người ta đến mức mất hết đạo tâm. Hòa Thượng nói một câu khiến tôi hết sức sâu sắc phản tỉnh: “**Tích tài tán đạo**”. Tích chứa phước báu, ham làm phước báu chưa chắc giúp tăng trưởng đạo tâm. Có những người cứ mãi mê tích chứa phước báu nhưng làm càng nhiều thì dính mắc càng nhiều. Chúng ta làm nhiều nhưng tâm không dính mắc thì mới tốt.

Xưa kia, cư sĩ Bàng chất hết đồ đạc, tài sản xuống thuyền, rồi đục lỗ cho thuyền và đồ đạc cùng chìm xuống sông. Sau đó cả gia đình Ngài sống cuộc đời thanh đạm, ngày ngày đan dép cỏ bán lấy tiền sinh sống. Người ta hỏi: “**Ông không dùng thì tại sao không cho người khác dùng? Tại sao ông không làm việc tốt?**”. Ngài trả lời rằng: “**Việc tốt không bằng không việc gì**”. Làm việc tốt mà khiến tâm mình phiền não, khiến tâm mình không thanh tịnh thì tốt nhất là không làm. Cư sĩ Bàng làm như vậy để cho tâm không vướng bận. Ngài muốn phá chấp của người thế gian, người thế gian làm việc tốt nhưng tâm bị dính mắc vào đó. Ngài tự tại, muốn vãng sanh lúc nào thì đi lúc ấy. Đến lúc Ngài muốn vãng sanh, trong lòng muốn vãng sanh trước để con gái lo hậu sự, Ngài hỏi con gái: “**Mặt trời đã đứng bóng chưa?**”. Con gái Ngài thấy Cha muốn vãng sanh thì liền vãng sanh trước. Khi Cư sĩ Bàng đi ra thì thấy con gái đã vãng sanh trước mình rồi. Họ tự tại vãng sanh.

Tùng lời, từng lời Phật dạy chúng ta rất kĩ. Tổ Sư Đại Đức đã làm ra những biểu pháp rất rõ ràng. “**Việc tốt không bằng không việc gì**” là trong tâm không vướng mắc. Thích Ca Mâu Ni Phật suốt 49 năm giảng Kinh thuyết pháp nhưng trong tâm không dính mắc. Nhiều đời Tổ Sư Đại Đức tự hành hóa tha, đem sự tu tập của mình

giáo hóa chúng sanh. Các Ngài tự tại, không dính mắc, không vướng bận. Chúng ta thì quá vướng mắc, dính bận, chấp trước rồi phiền não. Nhìn vẻ bề ngoài thì không có phiền não, nhưng chúng ta phiền não âm ỉ ở trong.

Hòa Thượng nói: **“Phật ở trên *“Kinh Vô Lượng Thọ”* khuyên chúng ta: *“Cho dù cúng dường Chư Phật Bồ Tát nhiều như cát sông Hằng, cũng không bằng kiên dũng cầu Chánh Giác”*. *Bạn cúng dường nhiều như vậy, xin hỏi phước báu có lớn không? Thực tế mà nói, phước tu được vô cùng to lớn, nhưng không bằng phát đạo tâm chân thật cầu sinh Thế giới Tây Phương Cực Lạc*”**. Hiện tại mọi người đều điên đảo, làm ngược lại. Vì để tu phước, để tạo phước báu nên họ đến chỗ này cúng dường, đến chỗ kia cúng dường. Họ nghe nói chỗ này có Phật Bồ Tát tái lai, chỗ kia linh nghiệm, họ mau mau đến cúng dường.

“Không bằng kiên dũng cầu Chánh Giác”: “*Kiên*” là kiên cố, “*dũng*” là dũng mãnh tinh thần, “*cầu Chánh Giác*” chính là nhất tâm niệm Phật cầu sinh Tịnh Độ. Đây là nói trạng thái của nội tâm chúng ta. Chúng ta làm tất cả các việc phải như Tổ Ấn Quang dạy: **“*Đốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình*”**, làm đến mức tốt nhất, làm ra biểu pháp cho người khác, nhưng tâm không dính mắc, tâm vẫn tinh tấn một lòng một dạ hướng về Tây Phương. Nhiều người không có cảnh giác, không có người nhắc nhở cho nên mất hết đạo tâm.

Nhiều người cúng dường bất động sản cho Hòa Thượng nhưng Ngài đều từ chối không nhận. Hòa Thượng nói: **“*Các vị đừng tặng! Nếu tôi nhận thì tôi trở thành một người giàu, ở đâu tôi cũng có bất động sản, ở đâu tôi cũng có nhà cửa. Vậy thì tôi chưa chết họ cũng muốn cho tôi chết*”**. Ngài chỉ đồng ý thuê nhà. Bên B có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu. Bên B phải tu hành đúng pháp, nếu không tu hành đúng pháp thì bên A có quyền lấy lại.

Người xưa đã làm ra biểu pháp cho chúng ta, vậy mà chúng ta thấy lợi thì mờ mắt, không còn đạo tâm. Nếu chúng ta nhận đạo tràng mà họ tặng, có thể đời này chúng ta tu hành đúng pháp nhưng không biết đời sau có tu hành nghiêm túc không. Chúng ta có đạo tràng danh giá, nếu đạo tràng tu không tốt thì chúng ta không thể vô can. Trong **“*Kinh Vô Lượng Thọ*”** cũng nói: Đáng lẽ chúng ta chuẩn bị đi thọ sinh, nhưng vì thân bằng quyến thuộc đã làm sai nên chúng ta phải đổi chất, cho nên đã chậm sinh.

Một bà bán bún cung cấp sủi bún cho khắp thành phố Sài Gòn. Bà không có chồng, không có con, chỉ có một đứa con nuôi. Sau khi bà mất, người ta phát hiện ra bà có quá nhiều bất động sản, trị giá hơn một nghìn tỉ đồng. Họ hàng xúm vào kiện tụng, tranh giành tiền của vô cùng phiền phức. Cho nên người tu hành muốn rời khỏi sáu cõi thì tốt nhất là đừng để vướng bận một cái gì cả. Dù chúng ta quản trị tốt nhưng chúng ta sống được bao lâu? Khi chúng ta mất đi, người ta có quản trị tốt hay không?

Một chị lo tôi bị lạnh, muốn gửi tặng tôi một chiếc áo ấm. Tôi nói: **“*Nếu mỗi một người đều nghĩ đến tôi, mỗi người tặng tôi một chiếc áo ấm thì tôi mang họa, tôi phải mở cửa hàng*”**. Tôi vẫn chỉ mặc một chiếc áo nỉ mà tôi đã mặc 5 năm nay và một chiếc áo của Hệ thống mà không cảm thấy lạnh.

Hòa Thượng nói: **“Phật dạy chúng ta “kiên dũng cầu Chánh Giác”, có nghĩa là tin tâm kiên cố, dũng mãnh tinh tấn, nhất tâm niệm Phật cầu sinh Cực Lạc. Nhưng bạn lại không làm việc đó, bạn lại đi khắp nơi cúng dường, tinh thần thể lực của bạn bị lãng phí. Khi bạn tiếp xúc với nhiều người thì thị phi sẽ rất nhiều, phiền não sẽ rất nhiều. Bạn đi rất nhiều nơi, bạn tiếp xúc rất nhiều người, cuối cùng bạn nhận được là tà tri tà kiến, vô lượng vô biên phiền não, phiền não nhiều đến vô số kể. Vậy thì quả báo tương lai của bạn nhất định ở trong sáu cõi luân hồi. Nhưng bạn nên nhớ, sáu cõi luân hồi này bạn đến được ba đường thiện rất ít, phần nhiều là đến ba đường ác”**.

Làm nhiều nhưng phiền não nhiều, phiền não nhiều thì đến ba đường ác. Ngạ quỷ cũng hưởng phước, súc sanh cũng hưởng phước. Con gái tôi nuôi hai con mèo, con mèo nhìn trông giống con heo. Tối ngày nó hầu hạ hai con mèo, chải lông, cắt tóc, cho mèo uống thuốc, cho mèo đi khám bác sĩ. Đó là súc sanh hưởng phước. Tôi nhắc con gái: **“Cha Mẹ thì chưa hầu nhưng tối ngày hầu mèo!”**.

Hòa Thượng nói: **“Bạn tu phước thì bạn có phước, phước báu rất nhiều, nhưng phước báu hưởng ở đâu thì chưa chắc”**. Voi trắng nhiều phước báu, đeo trên mình đầy vàng bạc châu báu nhưng vẫn phải làm voi để cho người ta cưỡi. Mèo nhỏ, chó nhỏ được người ta cưng chiều, có người hầu hạ, đi ra đường thì đi xe siêu sang, kể cả người siêu giàu, địa vị siêu sang cũng phải hầu hạ chúng. Một ông chủ giàu có làm di chúc để lại tài sản cho con chó. Đây là chuyện thật. Con chó này hàng ngày có người hầu hạ, hàng tuần có người kiểm tra sức khỏe, mọi chi tiêu trong đời sống của nó đều được kiểm soát chặt chẽ. Những người phục vụ con chó được nhận lương hàng tháng. Con chó đó được sống một cuộc sống giàu sang. Đây là chuyện có thật nhưng chúng ta nghe như là chuyện đùa.

Hòa Thượng nói: **“Súc sanh hưởng phước do phước đời trước đã tu. Đời hiện tại tuy chúng là súc sanh, nhưng người chủ thiếu nợ chúng từ đời trước, cho nên chúng đến để đòi nợ, người chủ phải phục vụ chúng, chúng mới là người chủ của một nhà. Bạn có bằng lòng hưởng cái phước này không?”**

Trong cõi ngạ quỷ cũng có hưởng phước rất lớn. Quý làm Chúa Quý, lãnh đạo một nhóm quý. Bạn làm Thần Hoàng, làm Thổ Địa, được người ta cung kính tôn thờ. Đây đều là Quý Vương có phước báu. Ngày mùng 1, ngày 15 hàng tháng, rất nhiều người thắp hương cúng bái, dâng lễ cho họ. Chúng ta phải nên nhớ: Họ là quý, họ không phải là người, họ vẫn là súc sanh trong cõi ác.

Hòa Thượng nói: **“Bạn cúng dường rất nhiều Thánh Chúng mà bạn không thể siêu vượt Tam Giới, bạn vẫn ở thế gian này thì chỉ tiếp tục sanh tử mà thôi. Phật dạy chúng ta phải kiên định tinh tấn, lão thật niệm Phật, cầu sanh Cực Lạc”**.

Kinh Phật dạy: **“Cho dù bạn cúng dường của cải bằng Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới cũng không bằng nói cho người ta nghe bốn câu kệ”**. Trong Kinh của Ấn Độ, cứ bốn câu là tạo thành một bài, gọi là kệ. Thí dụ: **“Đừng làm các việc ác, vâng làm các việc thiện”**, đây là một kệ. Nói cho dễ hiểu: Bạn đem tiền của nhiều bằng cả thế giới, mang tiền của toàn đất nước Việt Nam đi cúng dường cũng không bằng giúp người ta bốn câu

kệ vì bốn câu kệ có thể giúp người ta tỉnh thức, giúp người ta giác ngộ, từ đó có cơ hội để vượt thoát sinh tử. Giúp đỡ cơm gạo áo tiền chỉ có thể an ủi nhất thời chứ không chân thật giúp người ta thoát khổ. Kinh Phật dạy chúng ta rất rõ. Chúng ta phải hiểu nguyên lý nguyên tắc.

Khi gặp người nghèo khổ, chúng ta biếu họ một ít tiền thì chúng ta nên nói với họ mấy câu, khuyên họ cố gắng giữ tâm thiện lành, làm việc tốt, nghĩ đến nhiều việc tốt, nếu có dư ra thì nên cho đi để tái tạo phước báu, vậy thì họ mới không hưởng phước thừa. Họ may mắn gặp được mình, hoặc may mắn được người ta cho mà không biết mình đang hưởng phước thừa. Khi hưởng cái phước sau cùng, thậm chí họ bị âm luôn, đời sau họ sẽ khổ hơn. Người ta đang ở trong bần lây, chúng ta gửi họ thêm một chút gánh nặng nữa thì họ đi không nổi.

Chúng ta học Phật, chúng ta phải rõ lý. Trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Phật dạy: “*Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người*”. “*Không nói lỗi người*” là đối với những người không liên quan, còn đối với những người ở trong sự quản lý, trong sự kiểm soát của chúng ta thì chúng ta phải dùng tâm từ bi yêu thương của Phật, dùng tâm vô tư vô cầu mà giáo huấn họ, chỉ ra lỗi của họ. Trong vai trò quản lý, chúng ta phải dùng tâm “*Quân - Thân - Sư*” mà chỉ bảo họ, nhắc nhở họ. Lãnh đạo phê bình cấp dưới thì chúng ta lại bảo là “*nói lỗi người*”. Nếu nói lỗi mà thiệt hại cho đoàn thể thì đó làm phạm. Nếu nói lỗi nhưng có lợi cho họ, có lợi cho đoàn thể thì không phạm. Người xưa dạy: “*Người chân chính tu hành không thấy lỗi thế gian*”. Chúng ta nói là “*không thấy lỗi người*” nhưng chúng ta lại dính mắc ở trong tâm, trong tâm vẫn thấy lỗi người. Chúng ta học Phật thì phải rõ lý, phải hiểu rõ ý của Phật muốn dạy, nếu không thì “*y Kinh giảng nghĩa, Tam Thế Phật oan*”.

Ngài Không Tử đi qua một khu vực, tình cờ thấy người ở đó đang tập hợp quân đội, rèn luyện binh khí để làm một việc sai trái. Họ nói với Không Tử: “*Nếu ông hứa với tôi không nói cho ai biết việc này thì tôi tha cho*”. Không Tử đồng ý không nói để thoát khỏi nguy hiểm lúc đó, nhưng sau đó Ngài vẫn nói vì họ làm việc phạm pháp, gây hại cho quốc gia, dân tộc. Việc làm của Ngài không phải là nói lỗi, không phải là bội tín. Chúng ta tín với người thật sự có tín, đối với người không có tín nhiệm mà chúng ta tín nhiệm với họ thì có phải chúng ta sai không!

Cho nên trong mỗi hoàn cảnh, mỗi tình huống, chúng ta phải có trí tuệ, đều phải tường tận. Chúng ta phải là người tặng cho, tặng cho bao nhiêu cũng được, nhưng không phải là chúng ta bị gạt. Nếu bị gạt thì chúng ta không có trí tuệ rồi.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng dùng câu Kinh ở trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” để nhắc nhở chúng ta cái gì là chính, cái gì là phụ: “*Tu hành thì việc chính là phải thành Phật, ngoài ra tất cả những việc khác đều là phụ*”. Chúng ta phát nguyện: “*Ngã kim phát tâm bất vị tự cầu Nhân Thiên phước báu, Thanh Văn, Duyên Giác, quyền thừa Bồ Tát, duy chí Tối Thượng Thừa*”. Hôm nay con phát tâm không vì cầu quả báo cõi Người, cõi Trời, không vì Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát cũng không. Hôm nay con phát tâm vì Vô Thượng Chánh Đẳng, Chánh Giác, cầu quả vị Phật.

Người niệm Phật phải vắng sinh Tịnh Độ, là Bồ Tát Bất Thoái, rồi thẳng đến thành Phật. Điều này mới là quan trọng! Họ tu hành một thời gian, người ta tặng đạo tràng. Điều này rất nguy hiểm! Đó là đồ bỏ đi, không có gì lớn lao! Họ tưởng là họ tu hành đức độ nên có phước báu, được Phật A Di Đà ban tặng. Phật không làm việc này. Người ta không hiểu còn bán bỏ Phật A Di Đà, khiến cho hình tượng của Phật A Di Đà bị xấu đi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!